

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. ХАСКОВО, 23.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА

Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ
                  КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

при участието на секретаря В.И.К.

като разглежда докладваното от ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ Въззивно гражданско дело № 20215600500637 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава XX, чл.258 и сл. от ГПК

Обжалваното решение

С решение №24/06.VIII.2021 г. постановено по гражданско дело №20215630100380/2021 г. Районен съд-Харманли отхвърля като неоснователни предявените от ищеца „Електроразпределение ЮГ“ ЕАД, ЕИК:115552190, със седалище и адрес на управление в гр.Пловдив, ул. „Христо Г.Данов“ №37 против ответника Община ***, ЕИК: 000903939, с адрес: гр.*** искове по чл.422 от ГПК, вр. чл.79 ал.1 от ЗЗД и по чл.422 от ГПК, вр. чл.86 от ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника Община *** съществуването на вземанията на ищеца „Електроразпределение ЮГ“ ЕАД за сумата в размер на 4 675, 03 лв. - главница, представляваща стойност на начислена електрическа енергия за периода 20.07.2019г. - 16.01.2020г. и за сумата в размер на 377, 91лв. -лихва за забава върху главницата за периода 17.03.2020г. - 24.01.2021г, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда - 25.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед № 260042/28.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 74/2021г. по описа на РС- Харманли.

Обстоятелства по въззива

Недоволни от решението са останали от „Електроразпределение Юг“ АД, поради което го атакуват с надлежно предявена въззивна жалба с искане за отмяната му и постановяване на отхвърлително решение за предявения отрицателен установителен иск.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно, необосновано, постановено при непълнота на доказателствата и в нарушение на материалния закон. Излагат се подробни доводи.

Начислената сума била дължима, като постановеното първоинстанционно решение следвало да се отмени като неправилно.

Въззиваемата страна представя отговор по въззивната жалба, която намира неоснователна.

Правни съображения

В рамките на задължителната проверка от страна на въззивния съд по чл.269 от ГПК се установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В подобна насока не се правят доводи и възражения от страните. Представената въззивна жалба е акт на активно легитимиран субект, предвид разпоредените с обжалваното решение негативни последици в правната му сфера.

Решението на първата инстанция е правилно и законосъобразно, постановено при напълно изяснена фактическа обстановка, адекватно тълкуване на доказателствените средства и точно прилагане на материалния и процесуален закон спрямо установените факти. В хода на производството пред районния съд инстанция страните са участвали надлежно съобразно действащото законодателство в процеса и са имали възможност да упражнят адекватно наличните им процесуални права.

Предявената установителна претенция с правно основание чл.422 от ГПК от страна на ищеца против дружеството е допустима, предвид на очертаното задължение за изплащане на посочената сума в издадената фактура и нейното действително изплащане. Следователно основния въпрос, обоснован от предмета на заявения пред съда спор, е действителната дължимост на очертаната в документа стойност от визирания адресат.

Страните по делото са и страни по материалноправното договорно отношение, по силата на което ищеца е купувач, а дружеството е продавач на електрическа енергия. Този договор е модифициран в сравнение с обикновената продажба, тъй-като касае особен вид стока-ел.енергия доставена от продавач с особен статут и уреден по специфичен начин. Ответникът е краен снабдител по смисъла на ЗЕ с ел.енергия. Облигаторното отношение между страните е възникнало в режима на предварително обявени общи условия за договора от страна на доставчика по смисъла на чл.16 от ЗЗД и чл.298 от ТЗ, но модифицирано чрез особената разпоредба на чл.98А от Закона за енергетиката, която не изисква изрично писмено приемане на същите от страна на клиента, за разлика от общия ред по другите закони. По делото няма спор относно изпълнение на изискването, че тези общи условия са публикувани по реда на чл.98А ал.ІІІ от ЗЕ, както и че в 30 дневния срок от влизането им в сила конкретния купувач на ел.енергия се е възползвал от правото си да поиска специални условия и същите да са

приети от доставчика-чл.98А ал.IV от ЗЕ.Ето защо отношенията между страните по делото са материално правно уредени освен от законовите разпоредби и от наличните общи условия на ответникът,които очертават правата и задълженията на страните по процесния договор. Безспорно е също така,че въпросния електромер, ползван от ищецът е присъединен към електроразпределителната мрежа на дружеството,с което получава ел.енергия,респ. дружеството ѝ доставя такава,което свидетелства и за фактическото изпълнение на договора между тях.Поради това отношенията между страните изключват обсъждане на извъндоговорни основания за търсената от дружеството сума.

Към момента на проверката на СТИ и на постановяване на първоинстанционното решение действат приетите подзаконовни правила за измерване на количеството електрическа енергия на ДКЕВР,които като подзаконов нормативен акт имат функцията да уредят детайлите на очертаното в хипотезата на чл.83 ал.I т.6 от ЗЕ,а именно - правилата за измерване на количеството електрическа енергия, регламентиращи принципите на измерване, начините и местата за измерване, условията и реда за тяхното обслужване, включително за установяване случаите на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия, както и създаването, поддържането и достъпа до база данни с регистрацията от средствата за търговско измерване.Към тази законова делегация се прибавя и функцията на ПИКЕЕ да уреди осъществяване на корекция на сметката на потребителя на ел.енергия-чл.104А ал.II т.5 и чл.98А ал.II т.6 от ЗЕ.

Следва да се има предвид,че посочените законови разпоредби не уреждат безвиновна отговорност за който и да е субект,а само възможността да се извършва промяна в сметката на потребителя на ел.енергия без да въвеждат безвиновна отговорност за тази корекция,като същевременно не дават и мандат в подзаконовия акт да се уреждат подобни отношения.Безвиновната отговорност е рядко изключение като законодателна фигура, поради което същата следва да се уреди подробно, изрично, ограничително,но само на законово ниво. В случая даденото тълкувание на чл.104А ал.II т.5 и чл.98А ал.II т.6 от ЗЕ от страна на електроразпределителното дружество не отговаря на действителното съдържание на закона.Подобна отговорност не се извлича от тези хипотези,и същите не дават делегация в подзаконовия акт да се урежда безвиновна отговорност. В този смисъл законовия мандат спрямо подзаконовия акт се ограничава само до въпросите по измерването,и или установяване на неизмерената такава на ел.енергията,с възможността за корекция в сметката на реално потребената ел.енергия, но без да дава възможност да установяване на безвиновна отговорност за потребителя на ел.енергия в тази насока. Съответните норми от подзаконово естество,обосновали твърдяното задължение по процесната фактура, очевидно противоречи на законовото оторизиране от чл.83 ал.I т.6 от ЗЕ вр. с чл. чл.104А ал.II т.5 и чл.98А ал.II т.6 от ЗЕ ,тъй-като излизат извън предметния му обхват,поради което не може да бъде прилаган като част от по-низш нормативен акт,който излиза извън законовата делегация на такъв от по-висок ранг,съобразно чл.15 от Закона за нормативните актове.

Същевременно въпросната норма противоречи и на друга норма от законов ред – чл.82 от ЗЗД,тъй-като отношенията между страните са договорни.В тази насока Тълкувателно решение № 4 от 29.01.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2012 г., ОСГТК изрично извежда договорния характер на тези правоотношения.В тази хипотеза няма безвиновна отговорност,каквато на

практика въвежда ПИКЕЕ спрямо потребителите на ел.енергия.Това противоречие следва да се разреши естествено в полза на правилото от законов порядък.Поради това именно сочещата се като изправна страна следва да установи,че дължимата сума е функция на виновното поведение и неизпълнение на задължения в рамките на договора на неизправната страна-в случая ищеца в първоинстанционното производство.Само виновното поведение в режима на чл.82 от ЗЗД и на договорните отношения между двете страни, е предпоставка за ангажиране на съответната отговорност.В производството обаче такова не се доказва от крайния снабдител.

Безспорно установените отклонения в работата на процесното СТИ,довели до по-ниско отчитане от действителното потребление на ел.енергия от въззиваемата страна,не се установи по пътя на пълното и главно доказване да са резултат от поведението на потребителя.Начислената сума за плащане по процесната фактура е резултат на предположение и на презумпция,които са лишени от законово основание.В хода на производството не се установи,че именно потребителя е осъществил описаното въздействие върху СТИ. За да бъде основателна една такава корекция на сметка законът изисква несъмнено да се докажат нарочно извършените действия от страна на потребителя по манипулиране на СТИ,както и пряко породената от тях неотчетена ел.енергия, консумирана от потребителя.Сметката трябва да отразява конкретно само реалното енергийно потребление за определен период,като информацията следва да се представи за това по ясен и разбираем начин.В тази насока е изрично и чл.13 от Директива 2006/32/ЕО/05.IV.2006 г.

Съобразно чл.89 т.4,чл.116 и чл.120 от ЗЕ средството за търговско измерване на ел.енергията е собственост на разпределителното дружество,което го монтира на определено от него място, стопанисва се и се поддържа винаги технически изправно от него.Достъп до СТИ имат само служители на дружеството,без такъв да е гарантиран на потребителите.Следователно основната отговорност по поддръжката, изправната работа на СТИ,отчетността на същите и т.н. по законов път е възложена именно на електроснабдителното дружество,без да е възможно в тази насока да се ангажира поведение от страна на купувача на ел.енергия,който впрочем няма и подобни задължения. Изискуемото му поведение в рамките на договора с доставчика по отношение на техническата инфраструктура на ел.мрежата и устройствата ѝ е за бездействие.Тези отговорности на дружеството са конкретно проявление на принципа на защита на потребителя по чл.2 ал.II от ЗЕ,поради което ѝ последния няма възможности за достъп до СТИ.Отговорностите поради това са прехвърлени именно на крайния снабдител,който е длъжен по всяко време да осигурява коректното отчитане на действително потребената ел.енергия,и да вземе мерки както при по-ниско отчитане,така и при завишено отчитане на същата. Очевидно в нарушение на тези принципи са и ПИКЕЕ,които автоматично прехвърлят риска и последиците дори от елементарна повреда в отчитащото устройство в отговорност на потребителя,която последният следва да репарира в полза на доставчика. Абсолютно противоречие със закона е въз основа на обективно установено неправилно отчитане на ел.енергия от СТИ, отговорността да се прехвърля върху потребителя,без да се докажат виновните му действия.Още повече,че само дружеството е собственик и оператор с единствен достъп до измерващото устройство.

От друга страна правилата от ПИКЕЕ противоречат на договорната

същност на отношенията между страните и необосновано я модифицират в полза на дружеството доставчик. Същите не са и част от самия договор за доставка на ел.енергия,но въпреки това са основание за интервенция в договора и против правата на крайния клиент по смисъла на §1 т.3Б т.27 Г от ДРЗЕ,който е и потребител на енергийни услуги съобразно §1 т.3Б т.41Б от ДРЗЕ. ПИКЕЕ директно противоречат на чл.2 ал.II от ЗЕ,който въздига защитата на потребителите в основна цел на ЗЕ и с който следва да са съобразени нормите на този закон,нормите на всички относими нормативни актове към потреблението на ел.енергия,както и тяхното тълкуване и практическо прилагане. Самият ЗЕ в чл.2 ал.II от ЗЕ и §1 т.3Б т.27 Г вр. с §1 т.3Б т.41Б от ДРЗЕ,като специален закон, признава на купувачите на ел.енергия статута на потребители в урежданите от него обществени отношения,в частност и при покупката на ел.енергия и то независимо от техния вид-физическо или юридическо лице,търговец или друг субект.Този статут им гарантира и съответните права,които не са уредени изрично в ЗЕ.Ето защо спрямо тях следва да се прилагат нормите на ЗЗП за защита на потребителя,за да може правилото на чл.2 ал.II от ЗЕ да се прилага ефективно,а не да се ограничи само до декларативно съдържание на закона.

Ето защо подзаконовите правила,обосновали издаването на процесната фактура от ПИКЕЕ нарушават равнопоставеността в рамките на договора и накърняват сериозно правата на купувача на ел.енергия,като потребител,тъй-като дават възможност едностранно и произволно доставчика да определя заплащането на суми от потребителя,срещу които не е доставил ел.енергия,водят до ограничаване законовите права на потребителя спрямо доставчика при неизпълнение или неточно изпълнение на договорните задължения,поставят изпълнението на задълженията на доставчика в зависимост само от неговата воля, създават задължение за купувача на ел.енергия да заплати високо обезщетение,водят до възможност за налагане на потребителя да изпълни свои задължения,дори и при неизпълнение на съответните от страна на доставчика,налага се на купувача на ел.енергия необосновано ограничаване на средствата за доказване,както и тежест на доказване,която съобразно действащото законодателство е за сметка на доставчика. Тези хипотези са обхванати от чл.143 от ЗЗП и съставляват при всички случаи неравноправни клаузи за потребителя,тъй-като не отговарят на изискването за добросъвестност,на принципа по чл.2 ал.II от ЗЕ,водят до значително неравновесие между правата и задълженията на доставчика и потребителя. Поради това подобни правила,превърнати в норми за уреждане на договорни отношения, са нищожни на основание чл.146 от ЗЗП и не следва да се прилагат,предвид и задължението на съда служебно да преценя материята през тази призма съобразно §13А от ДРЗЗП вр. с Директива 93/13 ЕИО.

Въпросното задължение,обективизирано в издадената фактура,е резултат на извършената проверка на СТИ на ищцовата страна от дл.лица на дружеството.За тази проверка е съставен протокол. Настоящия състав на съда намира и че дори и надлежно съставен такъв документ касае само извънсъдебните отношения между страните и е част от тази също така извънсъдебна процедура.При налично съдебно оспорване,независимо от съдържанието и редовността му,се прилагат общите правила на доказване по ГПК в призмата на договорната отговорност по чл.82 от ЗЗД.Още повече,че съдържанието на протокола по ПИКЕЕ,като частен свидетелстващ документ, касае само удостоверяване на състоянието и показанията на СТИ към

момента на проверката, без в нито една хипотеза да доказва виновно неизпълнение на договорни задъжания, увреждащи действия и др. под. от страна на купувача на ел. енергия довели до техническите аномалии, каквато е същината на доказване в настоящото производство. Идентична е и доказателствената стойност на експертизата по делото и метрологичния протокол за СТИ. И на последно място следва да се посочи и това, че ответникът, в качеството си на оператор на електроразпределителна мрежа няма вземане срещу ищеца като краен клиент за допълнително начислена ел. енергия, което вземане принадлежи на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД като продавач по договора за продажба по чл. 15 ПТТЕ.

Предвид искането за разноси направено с отговора на въззивната жалба, изхода от производството и на основание чл. 78 ал. VIII от ГПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 25 ал. I от Наредбата за заплащане на правното помощ, ще следва на въззиваемата страна по делото жалбоподателят да заплати сумата от 100 лева възнаграждение за юрисконсулт.

Водим от горното и на основание чл. 271, чл. 280 ал. III от ГПК
Окръжен съд-Хасково

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №24/06. VIII.2021 г. постановено по гражданско дело №20215630100380/2021 г. на Районен съд-Харманли.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Юг“ АД, ЕИК 115552190, гр. Пловдив ул. "Христо Г. Данов" № 37 да заплати на Община ***, ЕИК: 000903939, гр. *** сумата от 100 лева разноси пред въззивния съд за правна защита.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____